

[Indenrigsministeren.]

melse vedtages, saa vil der i al Almindelighed uden Hensyn til selve Reglerne herom kunne blive Enighed om Fordelingen af Udvalgspladserne. Men skulde der ikke blive Enighed derom, udtaler Forslaget ganske klart, at saa afgøres Spørgsmaalet af Byraadet, det vil altsaa sige det Flertal, der dannes i Byraadet. Og netop fordi Udvalgsbesættelserne mange Steder i Øjeblikket foregaar under Hensyntagen til saadanne Mindretal, som der her er Tale om, netop derfor tror jeg ikke, at den Bekymring, som det ærede 16de landstingsvalgte Medlem havde for, at det vilde føre til meget større Udvalg, har noget paa sig. Jeg tror, at Spørgsmaalet i de allerfleste Tilfælde vil løses ved venskabelig Forhandling, og det er jo i og for sig det, man fra alle Sider maatte ønske, for saa vidt som det, uden Hensyn til, hvilke politiske Synspunkter man i øvrigt har, kun kan være til Gavn for en Kommune, at de saglige gode Kræfter, hvilke Partier de end tilhører, drages ind i det praktiske Byraadsarbejde.

Maa jeg endnu sige til det ærede 10de Medlem for 2den Kreds angaaende hans Bemærkninger vedrørende Overligningskommissionerne, at jeg er ikke saa uenig med ham. Disse Overligningskommissioner har overordentlig ringe Betydning, men det er paa den anden Side ogsaa vanskeligt at afskaffe dem. Man maa jo nemlig huske paa, at de Spørgsmaal, der er henlagt til de statslige Skattemyndigheder, det er Spørgsmaal om selve Indkomstens Størrelse, medens man, hvis man afskaffer Overligningskommissionerne, ikke i Byerne har noget Appelorgan med Hensyn til Spørgsmaalet om Udøvelsen af Skønnet — paa Landet har man jo Amtsrådene. Derfor har jeg ment, det var nødvendigt at oprettholde Overligningskommissionerne, men jeg tror, det havde været simplere, om man havde bibeholdt den Affattelse, jeg foreslog i det i Folketinget forelagte Forslag. Det vilde Venstre og de Konservative imidlertid ikke gaa med til, og til syvende og sidst er det maaske heller ikke saa forfærdelig vigtigt et Spørgsmaal.

Jeg har endnu kun en Bemærkning at gøre til det ærede 16de landstingsvalgte Medlem. Det ærede Medlem udtalte sig imod Bestemmelsen i § 24, sidste Stykke, vedrørende

Adgangen til Ekspropriation, og Begrundelsen for det ærede Medlems Standpunkt søgtes i en almindelig Frygt for, at der skulde gives for omfattende Ekspropriationsbestemmelser. Jeg skal ikke nægte, at jeg er noget overrasket over det ærede Medlems Begrundelse af Modstanden imod denne Bestemmelse, idet jeg vel kan sige, at denne Bestemmelse ikke i sig selv udvider den Ekspropriationsret, der i Forvejen findes. Jeg minder her om, at i den for Frederiksberg gældende Bygningslov er der en Bestemmelse, der siger, at de private tilhørende Grunde og Bygninger, hvis Afstaaelse findes nødvendig til Anlæg af nye Gader og Veje eller til Udvidelse af ældre eller til Anlæg af Kloaker eller i *andre almennyttige Øjemed*, skal, naar Kommunalbestyrelsen derpaa gør Fordring, afstaaes mod Erstatning efter de hidtil gældende Regler, og jeg skal minde om, at denne Bestemmelse, som altsaa er gældende for Frederiksberg, kan under de nuværende Forhold i Henhold til Loven af 5. December 1894 gøres anvendelig ogsaa i Købstæderne gennem en Bygningsvedtægt, der stadfæstes af Indenrigsministeriet. Jeg er tilbøjelig til at tro — jeg ved ikke, om det ærede Medlem vil give mig Ret deri —, at denne Bestemmelse, som altsaa faktisk enhver Købstad kan faa sat i Kraft gennem en Bygningsvedtægt, med Henblik paa selve Ekspropriationsretten er videregaaende i sin Formulering end den Bestemmelse, der er foreslaaet her i § 24. Jeg gør opmærksom paa det Udtryk, jeg lagde Eftertryk paa, der staar: i *andre almennyttige Øjemed*. Det er en overordentlig vid Formulering, som en Fortolkning formentlig vil kunne faa alle de Omraader, der er nævnt i § 24, ind under. Jeg vil snarere sige det saadan, at den Betydning, som Bestemmelsen i § 24, sidste Stykke, har, er i og for sig ikke en Udvidelse af Ekspropriationsretten, men Betydningen ligger snarere i, at der herigennem sker en Præcisering af den Ekspropriationsret, som faktisk i Forvejen er til Stede for Kommunerne. Derfor vil jeg meget henstille til det ærede Medlem, om han ikke kan afstaa fra sin Modstand herimod; jeg kan ikke se, at den har nogen saglig Begrundelse.

Hermed skal jeg slutte, idet jeg i øvrigt takker de ærede Ordførere for den velvillige Modtagelse, som Lovforslaget dog har faaet